TÄHTI-SARJAT
N:o 4
JOULUKUU
1959
Hinta
50:--

ROY ROGERS JA TRIGGER

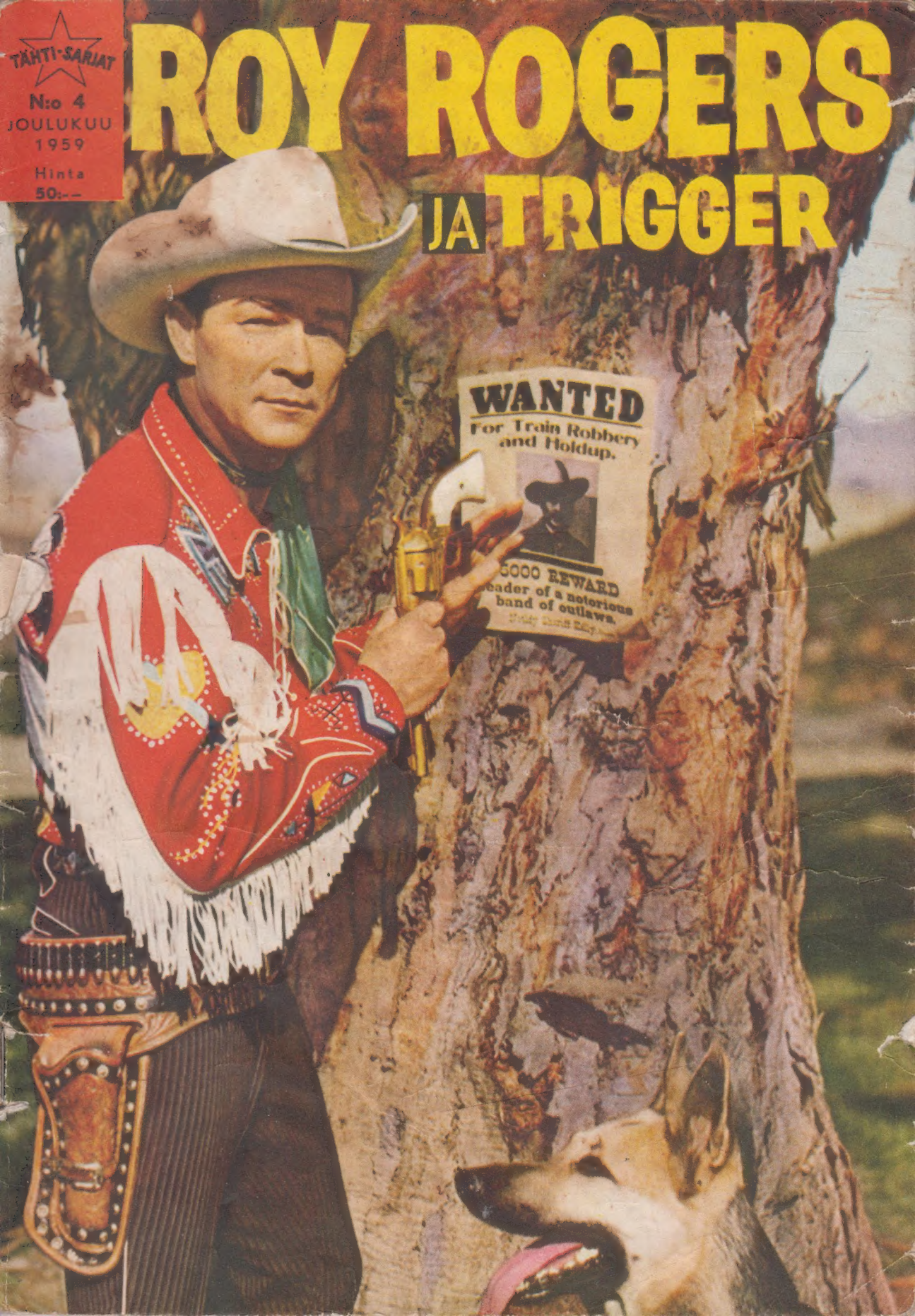

Ville Viikari

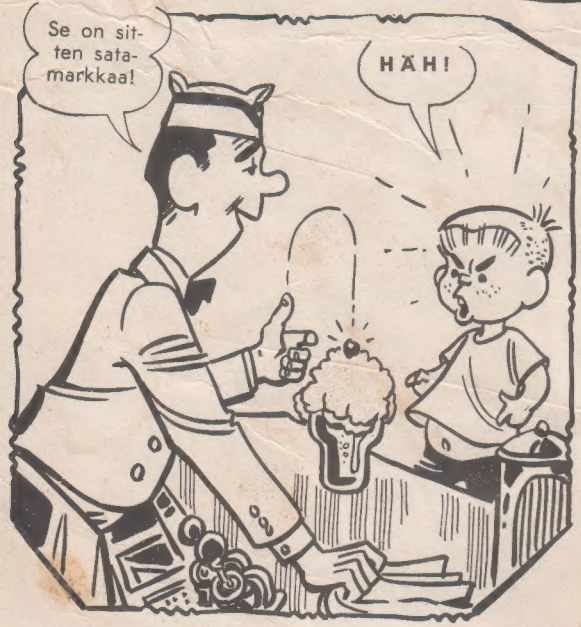

Roy Rogers JA TRIGGER

UKKOSTA JA DYNAMIITTIA!

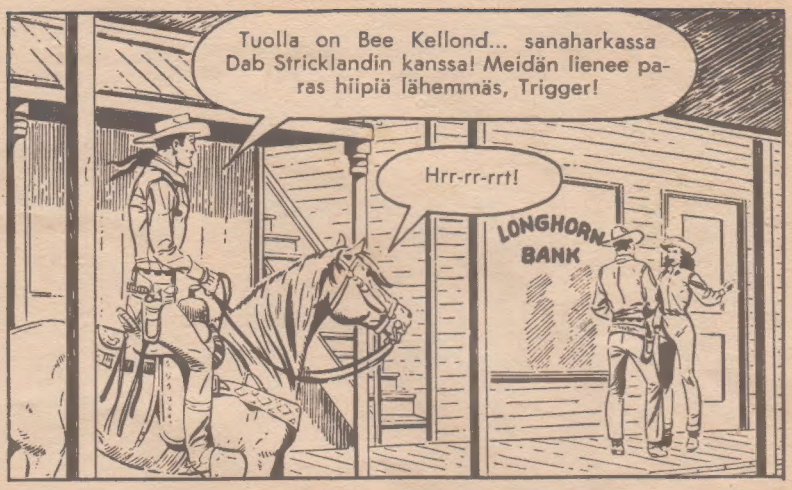

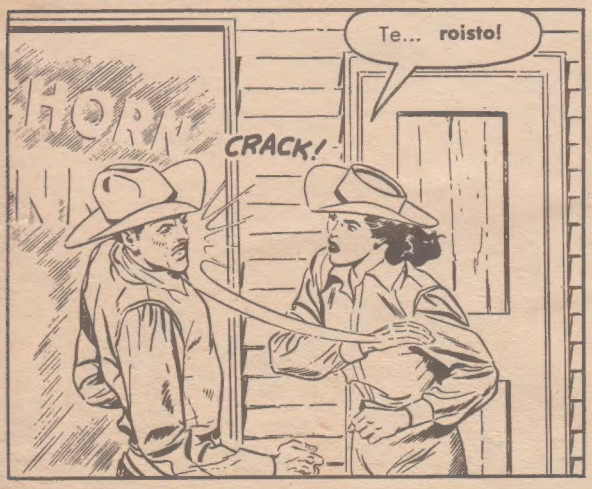

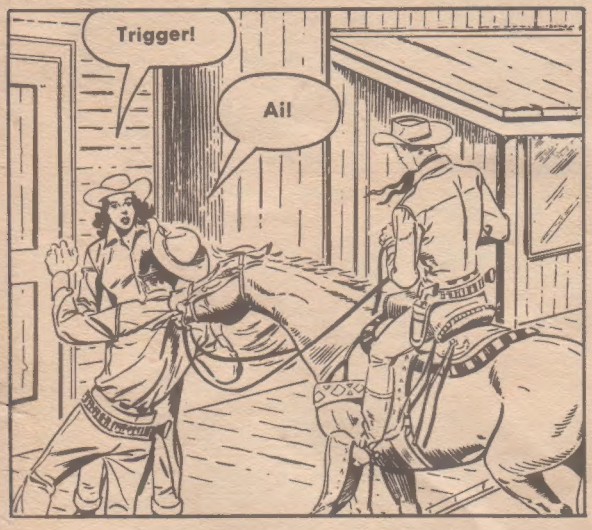

Päätoimittaja: B. Terni. Julkaisija: Tähti-sarjat, Hämeentie 155, Helsinki. Puh.: vaihde (Paletti) 79 04 33. Ilmestyy kerran kuukaudessa. Irtonumero 50 mk. Ensi vuoden tilaushinta 1/1 vsk. 450 mk. — Painettu Lehtipaino Oy:n Offsetpainossa Helsingissä. — Copyright 1957 by Roy Rogers-Frontiers, Inc. All rights reserved. Published in the Finnish language exclusively under the authority of Reportage Bureau Laszlo by arrangement with Western Printing & Lithographing Company Wisconsin, Racine, U.S.A., producers of the English language editions published by Dell Publishing Company in the U.S.A. and Canada.

Haastan teidät oikeuteen kunnianloukkauksesta... ja teidät **pahoinpitelystä!**
Älkää tehkö sitä, Strickland! Teidät karkoitettaisiin kaupungista!

Laumanne saatettiin pillastumaan, niinkö, Bee? Milloin?
Viime yönä, kun minä ja veljeni Kirk olimme koonneet ne ajaaksemme ne karjamarkkinoille! Vieras lauma ryntäsi esiin pimeydestä iskeytyen minun laumani kylkeen!

Yksi lehmistä paiskautui Kirkin hevosen kylkeen, niin että Kirkiltä murtui nilkka! Koko laumamme hajaantui . . . ja minun pitäisi saada ne Desert Wellsiin neljän päivän kuluttua. Mistä saisin apua, Roy?

Voisinhan tulla Pat Bradyn kanssa sinua muutamiksi päiviksi auttamaan.
Voi, Roy! Se merkitsisi hirveän paljon... Kirkille ja ja minulle!

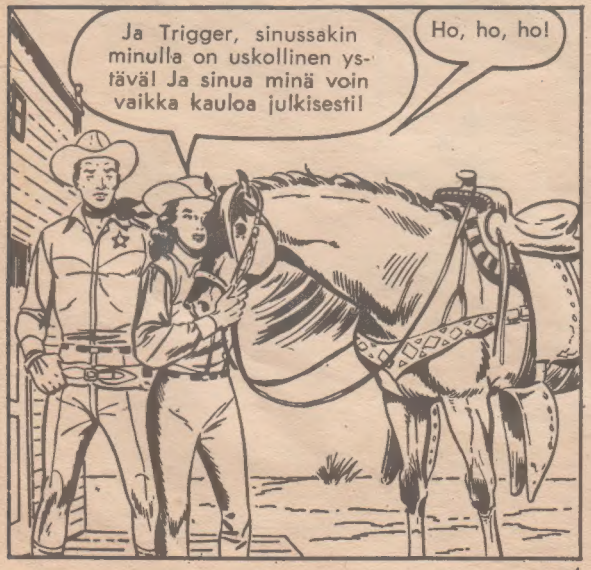
Ja Trigger, sinussakin minulla on uskollinen ystävä! Ja sinua minä voin vaikka kauloa julkisesti!
Ho, ho, ho!

Kiiruhdan kotiin kertomaan Kirkille!
Tulen Patin kanssa kohta perässä, Bee!

Kaksi päivää myöhemmin... »K-K»-karjakartanon mailla...

Sinä ja Pat teitte neljän miehen työn... enemmänkin. Kiitos **Triggerin** ja **Nellybellen!** Saitte kokoon kaikki nautani kahta lehmää lukuunottamatta!

NELLYBELLE

Ei olisi viisasta lähteä ajamaan niitä vielä tänä iltana solan lävitse... Aivan kohta tulee pimeä!

Vartioimme niitä täällä yön ajan, Bee! Ole aivan levollinen!

Ajelen vain hiljalleen ympäri ja annan radion soittaa vienoa musiikkia... niin näet, miten pian ne paneutuvat levolle!

NELLY BELLE

Myöhemmin...

Olen levoton, Roy! Jos Strickland voi pillastuttaa nautamme tänä yönä, niin hän tekee sen myös takuulla!

Mikä saa sinut ajattelemaan, että hän pillastutti ne silloin viime kerralla, Bee?

Hän nimittäin karjatilaamme, ja hän aikoo saada sen... halvalla! Hän on lunastanut pankilta tilan kiinnityksen... ja ellemme nyt saa myytyä näitä nautoja velkasumman hankkimiseksi, hän vaatii sitä ennen aikojaan!

BOOM!
BUM-BUM
BUM-BUM
Rajuilma nousee!

Se on jo lähellä! Jos se tuosta vielä pahenee, ei Stricklandin tarvitse tehdä mitään säikyttääkseen nautasi, Bee!
ZZZZ-CRACK!

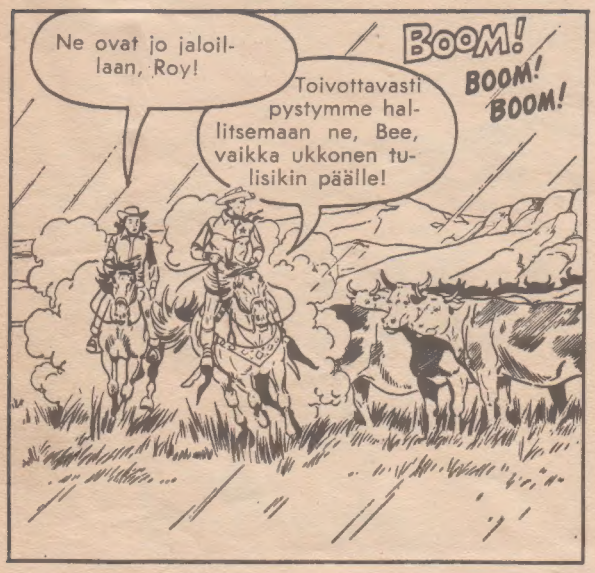
Ne ovat jo jaloillaan, Roy!
Toivottavasti pystymme hallitsemaan ne, Bee, vaikka ukkonen tulisikin päälle!
BOOM!
BOOM!
BOOM!

Nyt ne lähtivät! Yritän päästä niiden edelle ja saada ne kääntymään! Pysy sinä erilläsi tästä, Bee!
Ei! Tulen kanssasi, Roy!

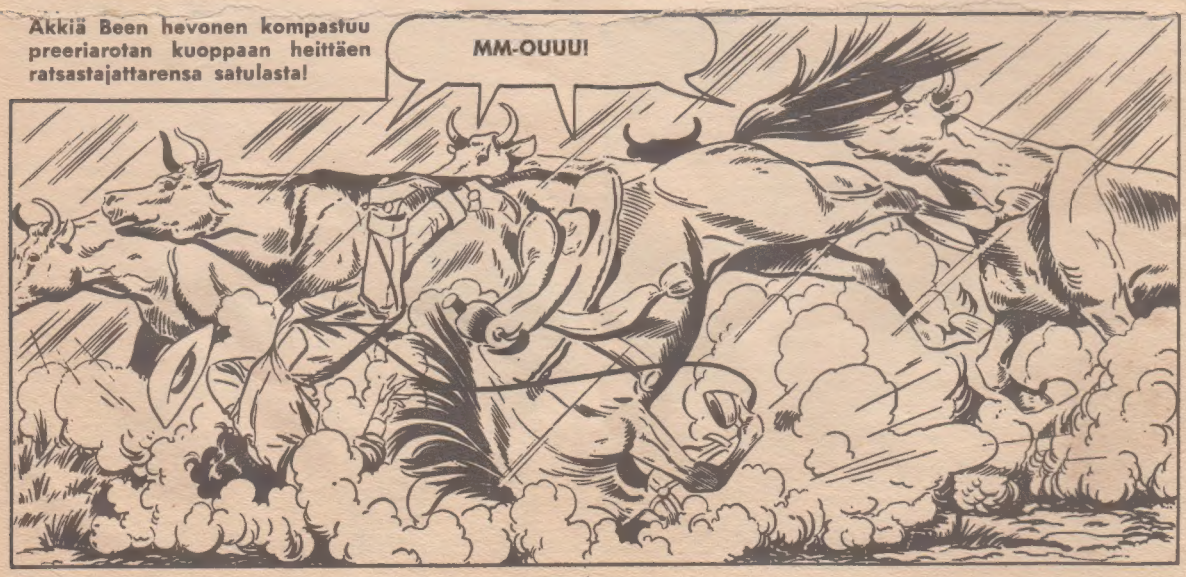
Akkiä Been hevonen kompastuu preeriarotan kuoppaan heittäen ratsastajattarensa satulasta!
MM-OUUU!

Elävien tukevien niskojen, heiluvien sarvien ja lentävien kavioiden muuri törmää jeeppiin heittäen sen kumoon.

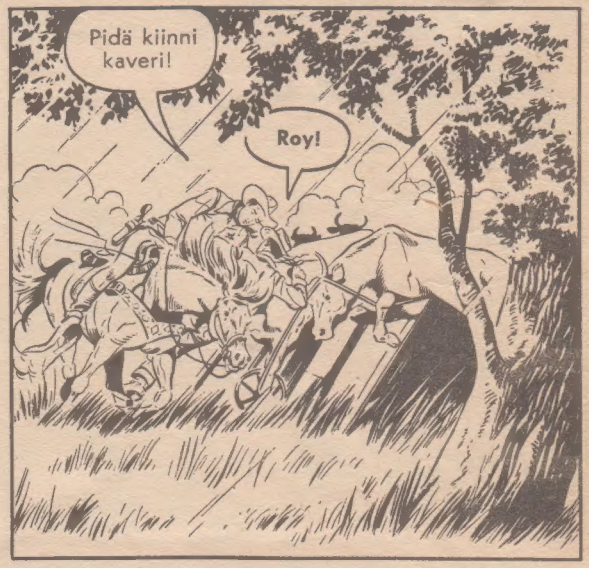

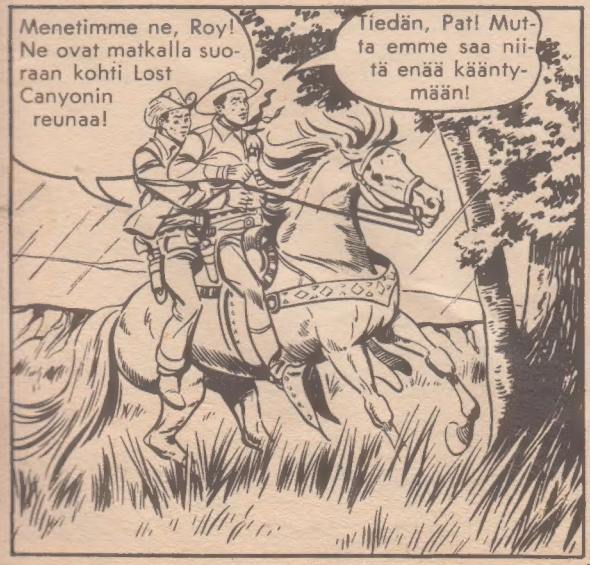

Paksu, matalalla kasvava oksa sattuu miehiin kuin nuija pyyhkäisten heidät satulasta ja jättäen heidät tajuttomina makaamaan.

Pää kohollaan Trigger hirnuu apua . . . mutta kukaan ei kuule hänen kutsuaan!

Mailin päässä kompuroi Bee Kellond jaloilleen vielä puolipökertyneenä.

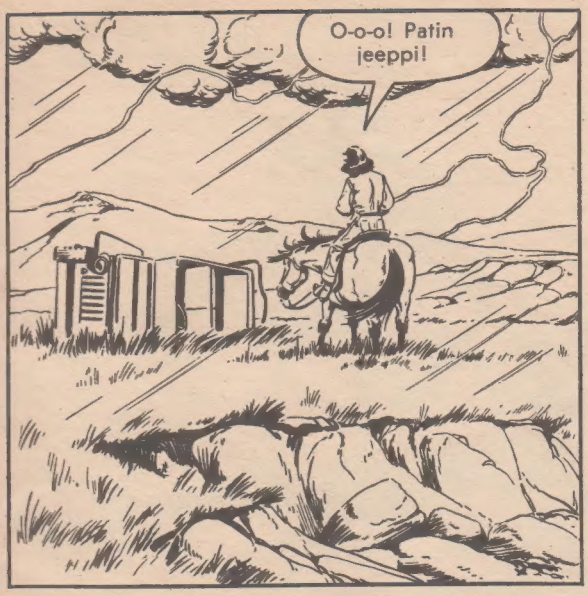
O-o-o! Patin jeeppi!

Eikä merkkiäkään Patista itsestään... vain kuollut lehmä! Patin on täytynyt päästä turvaan.

Minuutteja myöhemmin...
Poissa! Tästä ne ovat menneet... Lost Canyonin reunan ylitse! Koko lauma menetetty! Voi!

On sentään mahdollista, että Pat ja Roy ovat säilyneet hengissä!
Ro-oy! Pa-at! Trig-ger!

Triggerin hirnahdus johdatti minut luoksesi, Roy! Oletko haavoittunut?
E-en usko, Bee! Ratsastimme pimeässä vasten matalalla kasvavaa oksaa . . . täyttä neliä!

Sanotko, että kaikki nautasi syöksyivät rotkoon? Bee, olen kovin pahoillani.
Kaksikaankymmentä ratsastajaa ei olisi voinut sitä estää, Roy! Ja se merkitsee, että Strickland ottaa tilamme.

Bee! Muistan nyt nuo lujat jyräykset, jotka saivat karjan pillastumaan... **Ne eivät olleet ukkosenjyräyksiä!** Ennemminkin ne kuuluivat dynamiittilatauksen pamaukselta!
Dynamiittiako? Siis Strickland . . .
Siitä panen pantiksi hevoseni! **Pat!** Me lähdemme! Hyppää satulaan taakseni! Palaamme paikalle, jossa karja yöpyi!
Myöhemmin...
Karja lepäsi täällä... Ne jyrähdykset kuuluivat **tuolta!**
Totta, Roy! Ja tuolla kiiltää jokin kuutamossa!
Katso, Bee! **Dynamiitti** — kaivoi tuon kuopan!
Oo! Kunpa voisimme **todistaa** sen!
Hrr-r-rr!
Uh-huh-huh!
Trigger! Mitä **sinä** olet löytänyt?
Se on **tulilankaa...** palamatonta! Sade kai sammutti sen heti alkuunsa!
Vouv! Silloin se varmaan on yhä kiinni...

Aamun koittaessa Lost Canyonin reunalla . . .

Kaksi päivää myöhemmin... šeriffi Bob Marshin toimistossa...

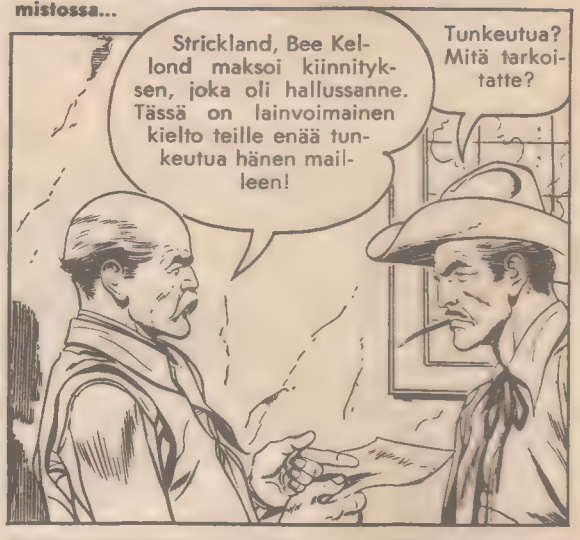

Roy Rogersin

hevonen

TRIGGER

OUTOJA TOVEREITA

Tähän asti Trigger samoinkuin kohtalotoverinsa pinto Jackin on tyytynyt elelemään siinä rehevässä vuorilaaksossa, jonne he pakenivat metsäpaloa . . . Mutta eräänä päivänä alkaa koti-ikävä äkkiä vaivata palominon mieltä.

Heilauttaen hermostuneesti vaaleaa harjaansa se hirnahtaen kutsuvasti toverilleen lähtee ravaamaan...

...ja pinto, joka aina on valmis seuraamaan ihailemaansa ystävää, laukkaa oitis sankarinsa perään. Palomino suuntaa kulkunsa sinne...

...missä vuorilaakson läpi juokseva puro kapean kallioportin lävitse virtaa alamaita kohti. Jossakin siellä aurinkoisissa alamaissa on hänen herransa koti. Sen vain hän tietää. Nyt on aurinkokin raskaiden pilvien peitossa...

...ja jäätävä tuuli heittää pistävän sadekuuron heitä vastaan. Pinto Jack hirnahtaa vastalauseeksi.

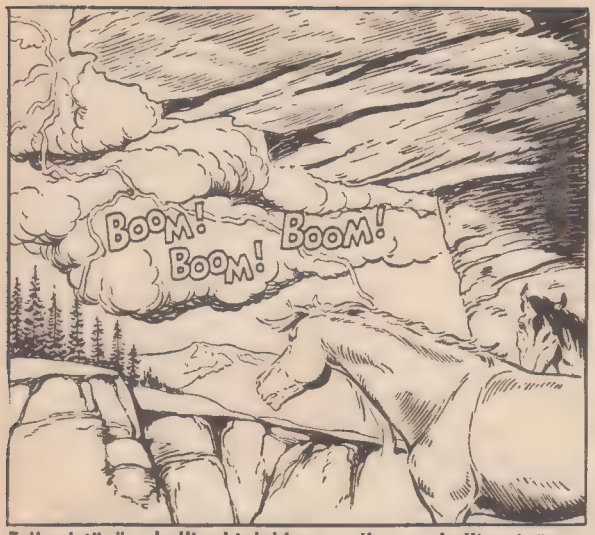

Esiinpistävän kallionkielekkeen alla on kallioseinämässä syvennys kuin matala luola. Sieltä Trigger etsii suojaa tuulelta . . .

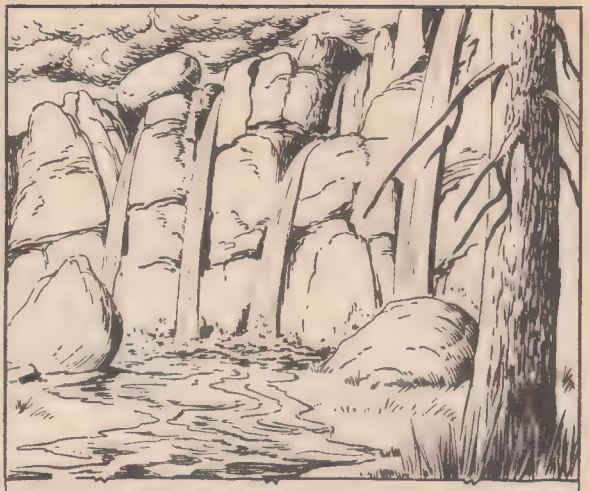

Mutta korkealla vuorten ylätasangoilla raivoaa rajuilma, rankkasade virtaa pilvistä, vedet virtaavat vuoristopuroihin paisuttaen ne äkkiä yli äyräittensä.

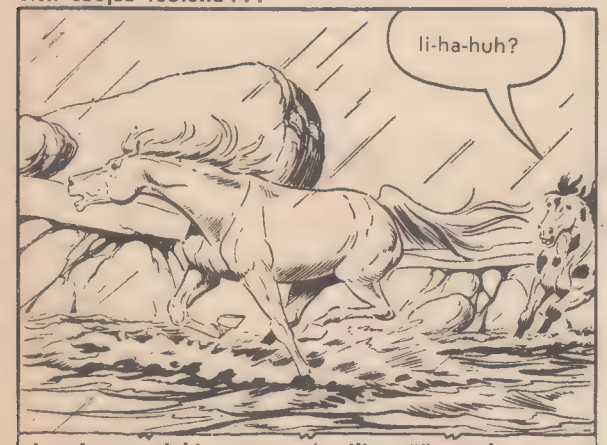

Ja pian on joki... monen mailin päässä alempana vuoren rinteellä... täyttänyt sen syvän raviinin, jonka pohjalla se virtaa! Vaiston herättämä pelko saa hevoset jättämään tilapäisen turvapaikkansa, etsimään kuivempia maita kavioittensa alle!

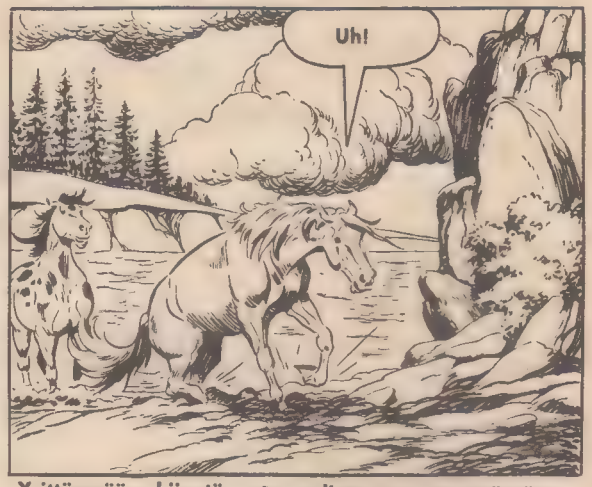

Yrittäessään kiivetä sateen liottamaa rantatöyrästä ylös Trigger tuntee maan alkavan liikkua kavioidensa alla! Pelosta korskahtaen se ponnistelee eteenpäin...

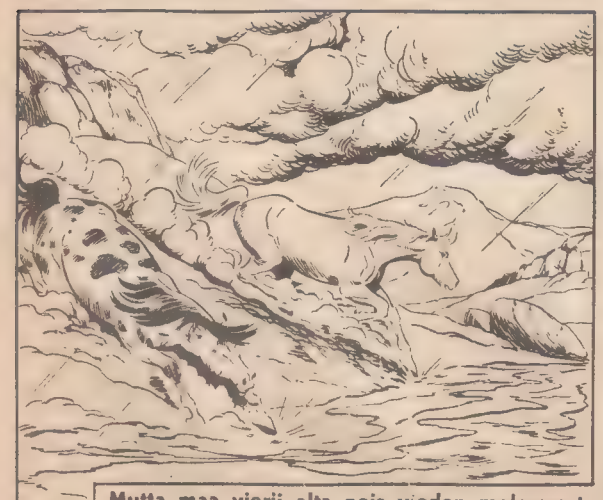

Mutta maa vierii alta pois vieden molemmat korskuvat ja hirnahtelevat hevoset mennessään niiden vastaanpyristelemisistä välittämättä.

Vettä on joka puolella heidän ympärillään, ja he huomaavat olevansa uimasillaan toisten, pienempien eläimien joukossa!

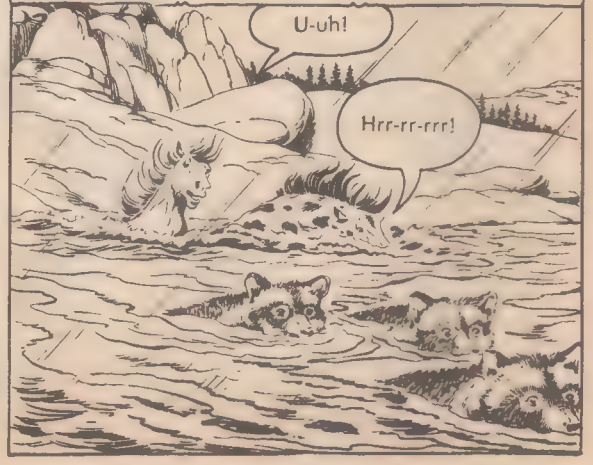

Äkkiä vinkaisee pinto pelosta tuntiessaan pienten käpälien terävät kynnet nahassaan.

Trigger on vähemmän vauhkona. Ilmeisestikään eivät pesukarhut tarkoita mitään pahaa. Ne ovat itse suunniltaan kauhusta joenäyräitten sortuessa veteen.

Äkkiä raviini laajenee muodostaen nyt sateen piiskaaman järven..., mutta virta kuljettaa yhä hevosia ja niiden pieniä ratsastajia tahdottomina mukanaan.

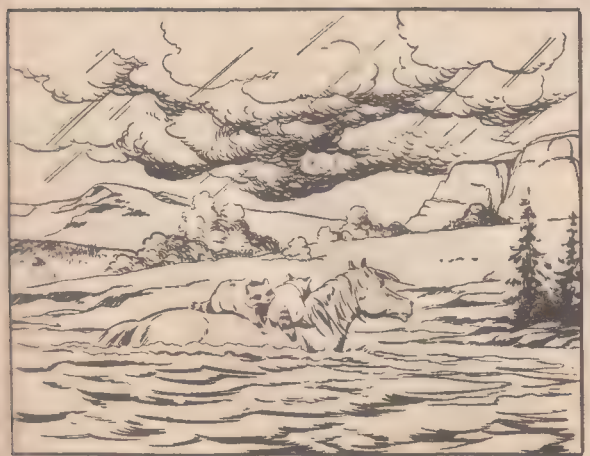

Sateen läpi häämöttää edessä päin maata... metsäinen kukkula, joka nyt muodostaa saarekkeen keskellä tulvaveden peittämää laaksoa! Trigger ui voimakkaammin taistellen virtaa vastaan, joka muuten kuljettaisi hänet saaren ohi.

Hetkeä myöhemmin he ovat kuivalla maalla puiden keskellä.

Ja täällä pesukarhut lähtevät omille teilleen . . .

...juuri oikeaan aikaan... hevosten puistellessa veden nahastaan!

Ne ravaavat metsään, jossa puut suojaavat niitä tuulelta. Vaara on ohi... mutta nyt alkavat väsymys ja nälkä tuntua sitä voimakkaammin.

Vähän matkan päässä avautuu heidän eteensä rehevää heinää kasvava aukio . . . ja kolme arkaa hirveä pysähtyy tarkastamaan vastatulleita . . .

Silmänräpäystä myöhemmin ne jo katoavat suojaavaan metsään!

Pienen metsäniityn ruoho on mehukasta ja makeaa... ja sen reunassa lupaa ränsistynyt, oveton hirsimaja suojaa.

Hämärän vaihtuessa pimeäksi yöksi ja ison sarvihuuhkajan huhuillessa metsässä Trigger kurkkaa sisälle sieraimet laajoina.

Aamun sarastaessa herättää metsäniityn reunalta kantautuva hiljainen loiskiva ääni Triggerin uteliaisuuden. Hän päättää lähteä tutkimaan asiaa.

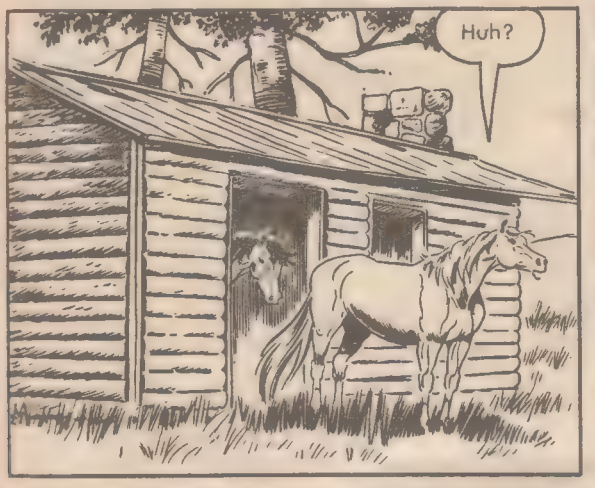

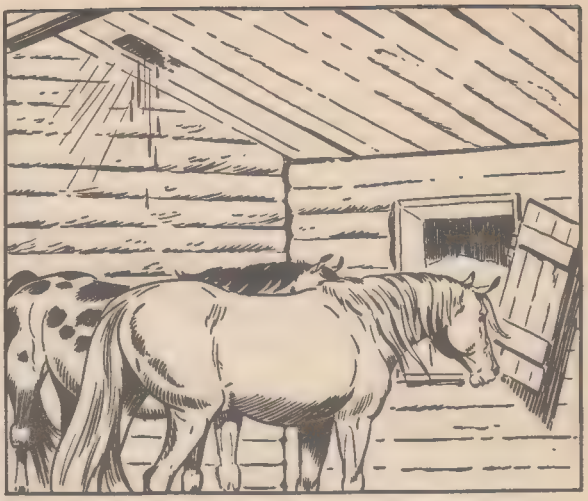

Ja yön kuluessa aamua kohti vain huuhkajan ja lymyilevien peltohiirten kisailu majan lattialautojen alla häiritsee majan rauhaa.

Kukkulan (joka ei nyt enää ole saari) reunalla »pesee» yksi pesukarhuista aamiaistaan . . . äsken pyytämäänsä sammakkoa!

Mutta pesukarhun huomaamatta hiipii näyttämölle uusi henkilö . . . musta saukko!

Triggerin äänekäs korskahdus ja hänen kavioidensa kumu saa molemmat pienet eläimet käännähtämään.

Nähdessään mustan saukon, pahimman veriviholliseensa, pesukarhu hypähtää kohelle ilmaan kuin maa sen jalkojen alla olisi äkkiä käynyt polttavan kuumaksi!

Pakokauhun siivittämin käpälin se kiitää Triggerin ohitse . . .

...Triggerin uhkaavat kaviot pysäyttävät salamana takaa-ajoon syöksyneen saukon...

...ja siitä tulee nyt takaa-ajettu, joka pakenee henkensä edestä.

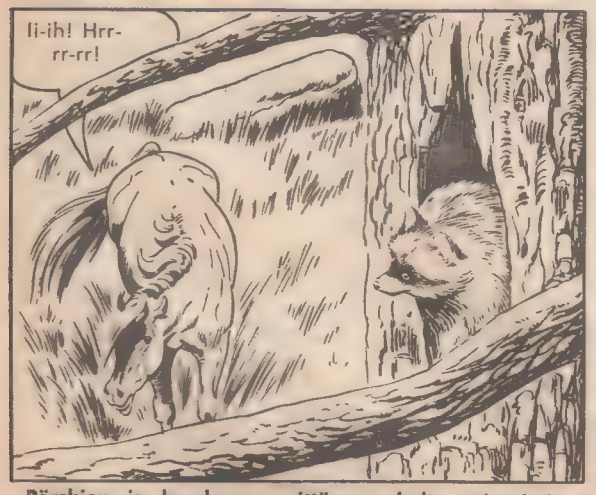

Pärskien ja korskuen, yrittäen puhaltaa sieraimistaan saukon väkevän tuoksun, Trigger astelee takaisin metsäniitylle päin...

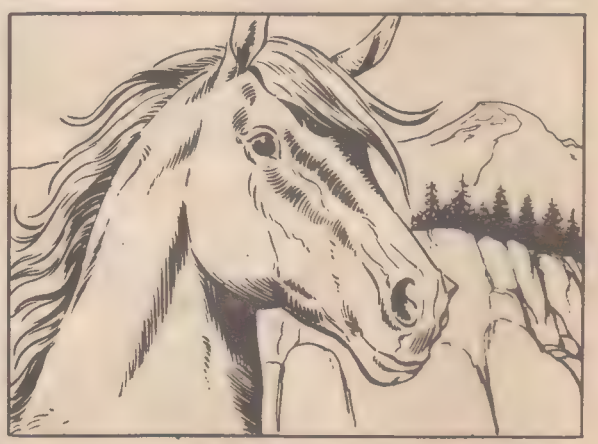

..jonne hirvet jo ovat palanneet jakaakseen sovussa laitumensa hevosten kanssa! Uusi, lämmin toveruuden tunne syntyy palominon mielessä hänen nähdessään nämä arat, lempeäsilmäiset ystävänsä.

Roy Rogers JA TRIGGER

RODEO-RATSASTAJA

Eräänä iltana myöhään Roy saapuu erääseen apassikylään.

Samana iltana nuotioitten valossa...

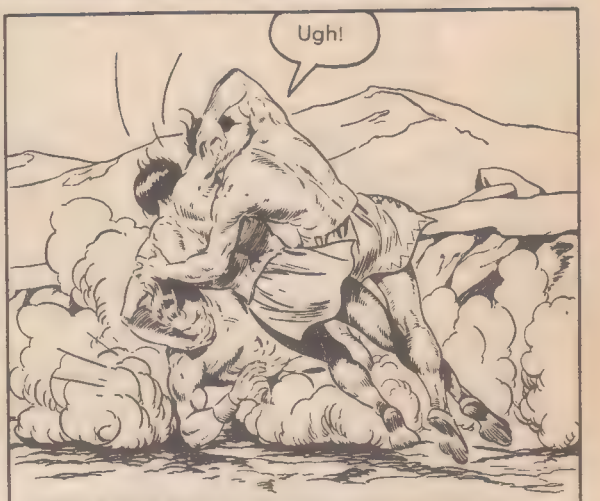

Äkkiä kaikki kolme suistuvat maahan heiluvien käsien ja potkivien jalkojen rykelmäksi.

Ja vähän myöhemmin...

Seuraavana aamuna...
Tässä sinä kadotit eilen jäljet, Roy!
Hyvä Joe! En tosiaankaan huomannut niitä!
Nyt me löydämme sen pian! Tämä on Box-kanjoni. Se on umpikuja, josta ei ole poispääsyä!
Hrr-rr-rr!
Lassoan sen, Joe! Ehkä tarvitsen apuasi myöhemmin.
Se on loistoyksilö... erinomainen rodeo-hevonen!
Joe! Älä yritä tuota! Kukaan ei vielä ole ratsastanut tuolla hevosella!
Minä ratsastan siis ensimmäisenä!
Voimmehan käyttää sitä vararatsuna, Roy!

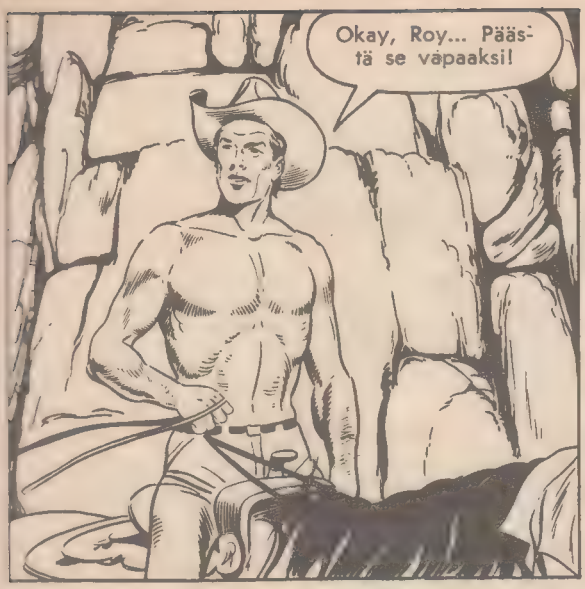

Joen heittäessä hevosen silmät peittävän huppuna käyttämänsä paidan syrjään, mustangi alkaa hyppiä ja teutaroida.

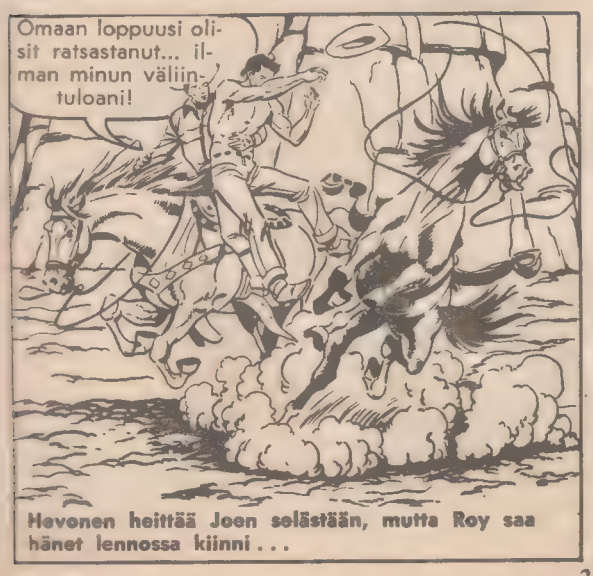

Hevonen heittää Joen selästään, mutta Roy saa hänet lennossa kiinni . . .

Vangittu mustangi talutusnuorassa Roy tekee Joelle tarjouksensa.

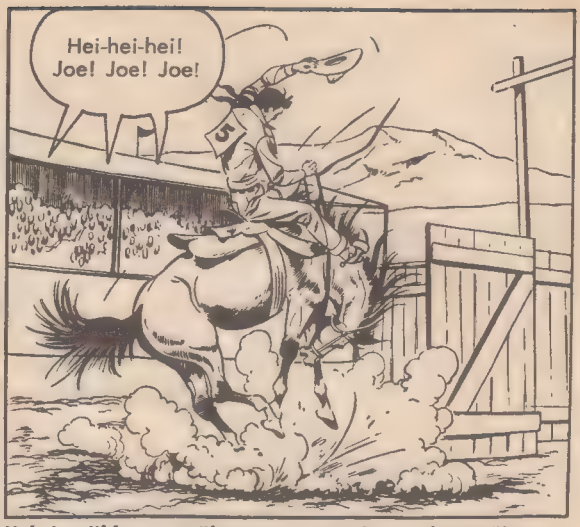

Kaksi viikkoa myöhemmin saa Joen ilmiömäinen ratsastustaito Longhorn Countyn rodeoyleisön nousemaan innosta jaloilleen.

Yrittäköötl En minä ole niinkään helposti käsiteltävissä, Roy. Minä lähden Masonvilleen!
Silloin minä tulen mukaan, Joe... varmuuden vuoksi!

Keskipäivän aikaan seuraavana päivänä Masonvillen tiellä...
Olet kunnon kaveri, Roy, kun näet näin paljon vaivaa vuokseni!

No niin, Joe, katsos, minähän sinut alunperin johdin tälle tielle... ja siksi haluan myös katsoa, että pääset sillä eteenpäin. Pat Bradyn piti yhtyä meihin vähää ennen kuin tulemme Masonvilleen.

Ehkei mitään tapahdu ennen Masonvilleen saapumistamme. Mutta kaikki tietävät nyt, minne sinä olet matkalla.

Varo Joe!

Toinen lasso nyhtäisee Royn satulasta!

Köysi katkeaa, mutta sen katkeaminen saa Royn lentämään selälleen ja lyömään päänsä kiveen.

Tällä välin Joe on käynyt lähimmän ahdistajansa kimppuun lassokäämi ainoana aseenaan! Miehen laukaus menee taivaan tuuliin!

Joen liikkeet ovat salamannopeat... mutta hyvin lasketut!

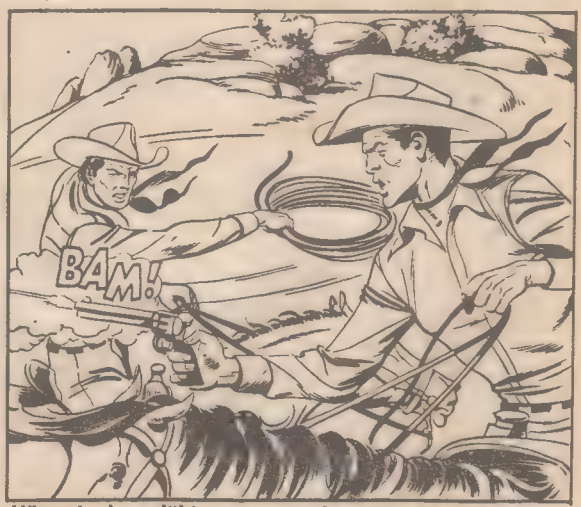

Hän sivaltaa lähimmän revolverin sivuun samalla hetkellä kuin laukaus pamahtaa . . . ja tukahtunut kiljaisu vastaa kaikuna laukaukseen!

Nyt on ase Joen kädessä . . . mutta kun hän heilauttaa sitä käyttäen sitä nuijana, hän saa luodin kylkeensä.

Aseessa on kaksi kutia jäljellä. Toisen Joe ampuu harhaan... sitten osuu luoti hänen lonkkaansa.

Vastustajien lähtiessä käpälämäkeen Joe heittää aseen pois.

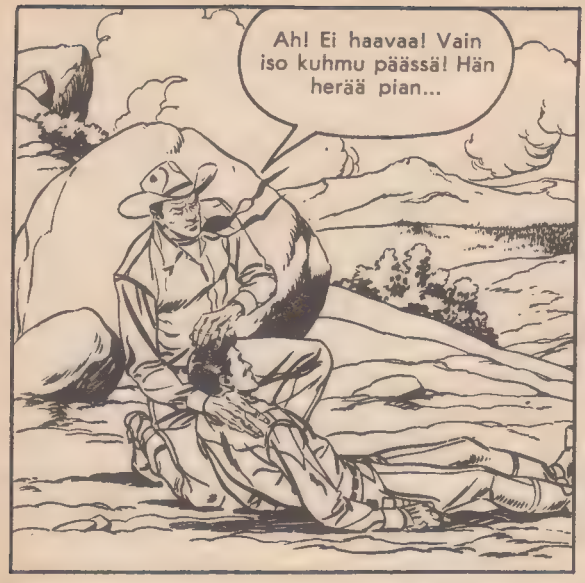

Pää vielä kylmänä Joe ottaa maasta pudotetun revolverin.

Suuresta verenhukasta ja sen aiheuttamasta pyörtymyksestä huolimatta Joen tahdonvoima, hänen nuori elämänvoimansa pitävät hänet satulassa hänen nelistäessään kohti kotiseutuaan.

Useita tunteja myöhemmin, kun Roy on vironnut ja Pat yhdyttänyt hänet, he lähtevät seuraamaan Joen jälkiä...

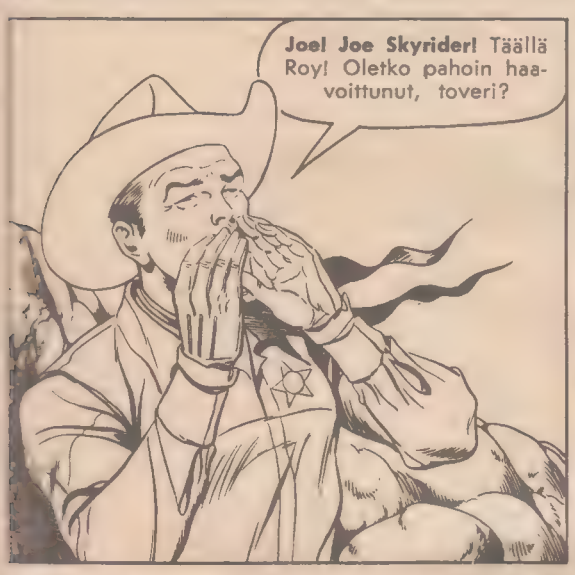

Tajuttomuuden rajamailla, haavakuumeen houreissa Joe hoippuu oviaukolle . . .

...laukaisee aseensa ja menettää tajunsa!

Mutta vaikkei Roy tiedäkään ystävänsä pyörtyneen, hän ei silti epäröi.

Kaksi päivää myöhemmin... Grantsvillen kaupungin sairaalassa...

Iso Tex saapasteli karja-aitausta kohti nuoren Timin yrittäessä urheasti jäljitellä hänen rehentelevää käyntiään. Tim matki kuin varjo kaikkea mitä Iso Tex teki.

Harry Shaw, Timin isoveli, puisti päätään. Tim jäljensi väärää esikuvaa. Tosin ansaitsi Iso Tex hyvinkin palkkansa karjakartanon lehmärenkinä, siitä ei ollut kysymys. Mutta hän kerskui aina. Ja hän piteli suitsia ylen raskaalla kädellä ... hänen piti koko ajan näyttää, kuka oli »pomo».

Mutta Iso Tex oli vielä kasvuiässä olevan Timin sankaripalvonnan kohde, hänen sankarihanteensa.

Nojaten aitaan Harry jäi katselemaan. Iso Tex näytti Timille, miten hänen olisi harjoitettava poniaan ensi kuussa pidettäviä nuorten rodeokilpailuja varten.

«ENTINEN

Iso Tex hallitsi kimoaan lujin käsin tiukentaen ohjaksia heti, jos hevonen yritti heittää päätään.

Harry rypisti kulmiaan ja lausahti aidalla istuvalle pojalle: »Kuule, Tim. Useimmat rodeoratsastajat ovat helläkätisiä. Ja heidän hevosensa tottelevat herkemmin.»

Kuten aina niin nousi Tim nytkin karvat pystyssä puolustamaan sankariaan. »Älä aina morkkaa häntä, Harry», hän sanoi kiivaasti. »Älä unohda, että Iso Tex on ollut rodeotähti.»

»On ollut,» myönsi Harry, »mutta ei ole enää, Tim. Tiedätkö miksi?»

»Tiedän kuin tiedänkin. Hän voitti niin monta kertaa, että häneltä vaadittiin yhä enemmän ja enemmän tasoitusta, kunnes hänen lopulta oli aivan mahdoton enää voittaa. Iso Tex on itse kertonut sen minulle.»

Harry vaikeni. Hän tunsi voimattomuutensa. Tim uskoi kaiken, mitä Iso Tex sanoi. Joka sanan.

Nyt Tim nousi Fawnin, oman poninsa selkään seuraten Ison Texin paraatipyörähdyksiä. Kun Fawn ei pysynyt tahdissa, Tim käytti ohjaksia, mutta tuloksetta.

»Käytä ruoskaa, Tim», komensi Iso Tex. »Siltä on otettava sisu pois.»

»Mutta — mutta sitä en ole tehnyt koskaan aikaisemmin», vastusti Tim.

»Käytä nyt! No!» kiljui Iso Tex. Hän kohotti oman ruoskansa. »Minä näytän sinulle.»

Ruoska löjähti kipeästi kimon lautasille.

Kimo kavahti takajaloilleen. Sen silmät olivat äkkiä käyneet hurjiksi. Tuskan kiihoittamana se säntäsi laukkaan kohti karjatarhan taka-aitaa.

»Varo, Iso Tex!» kiljui Tim. »Törmäät aitaan ...» Mutta Iso Tex ei pystynyt hillitsemään pillastunutta hevostaan.

»Laukkaan, Fawn», komensi Tim. »Saamme ne kiinni — jos pidämme kiirettä.»

Näin ei Tim ollut koskaan ennen ratsastanut. Eikä Fawn ollut vielä koskaan ennen palvellut häntä näin auliisti kuin nyt pinnistäen itsestään viimeisenkin voimanrippeen tuohon loppukiriin, joka vei heidät pillastuneen kimon ohi ja eteen juuri ennen kuin ratsu ja ratsastaja olisivat törmänneet aitaan. Tim tarttui kimoa ohjaksiin ja pakotti sen pysähtymään.

Iso Tex liukui nenä valkeana satulasta. Mutta pian levisi tavanomainen ylimielinen irvistys jälleen hänen kasvoilleen. »Taisipa tämä hevonen taas kerran tuta, kuka tässä on pomo! Näitkö, Tim, kun minä ...»

SANKARI»

»Suu kiinni nyt.» Timin ääni oli hiljainen, mutta sanat lausuttiin niin ponnekkaasti, että ne tuntuivat kaikuvan kuin luodikon laukaus. Harry kääntyi hämmästyneenä katsomaan. Ison Texin suu loksahti auki.

»Miten luulet voivasi hallita hevostasi», Tim jatkoi ivallisesti, »ellet pysty hallitsemaan *itseäsi?* Sinulla ei ollut mitään syytä käyttää ruoskaasi. Nyt näen, että nuo jutut sinusta olivat tosia. Sinulta kiellettiin osanotto rodeoihin julmuuden tähden.

»Mutta, Tim», ällästeli Iso Tex, »ruoskaa on pakko käyttää ...»

»Onko?» Kysymys tuli kuin piiskalla sivaltaen. »Fawn ehti ennen kimoasi aidalle. Tiedätkö, mikä sai Fawnin ottamaan itsestään kaiken mahdollisen? Ei ruoska, Iso Tex — vaan taputus kaulalle!»

Tim taputti jälleen Fawnia, joka vastaukseksi tapaili huulillaan hänen kättään.

»Aion voittaa rodeon harjoittamalla hevostani *oikealla* tavalla», sanoi Tim kääntäen selkänsä Isolle Texille.

Harry irvisti kerskurille, joka kerrankin jäi sanaa vaille. »So long, *entinen* sankari.»

Muutama susi niiden avulla ammuttiinkin . . .

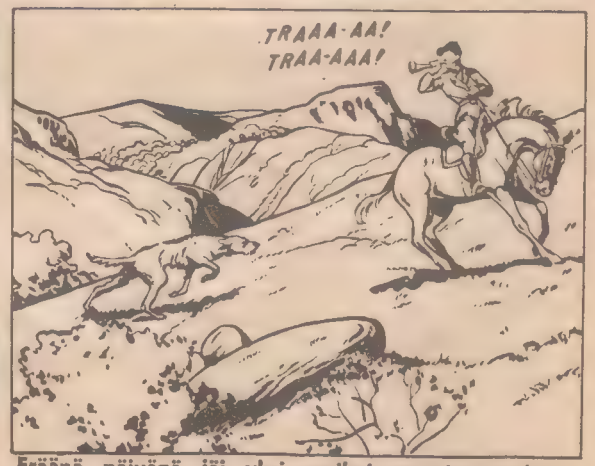

Eräänä päivänä jäi yksi susikoiranartuista palaamatta ajosta! Maanomistajalla oli torvi, jolla hän kutsui koplaansa, mutta tuo punainen narttu ei totellut kutsua!

Omistaja oletti, että sudet olivat surmanneet sen, ja se sai hänet kyllästymään koko ajoon, niin että hän lähetti koiransa itään, mistä oli ne tuonutkin.

Sitten sattui suunnilleen vuoden päivät myöhemmin, että eräs nuori karjatilan omistaja, Bill Pardee nimeltään, ampui punaisen suden! Se oli harvinaisen isokokoinen eläin, vaikka se oli vielä keskenkasvuinen!

Vuotta myöhemmin alkoivat sudet tehdä tuhoja karjan keskuudessa . . .

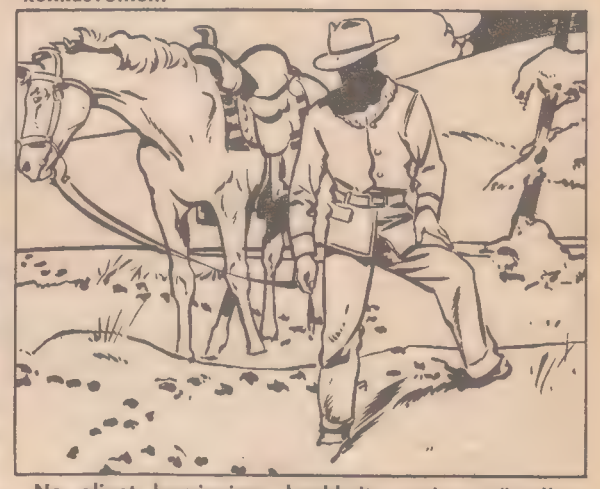

Ne olivat harvinaisen kookkaita susia... päätellen jäljistä sekä niiden nautojen koosta, joiden kimppuun ne olivat uskaltautuneet!

Eräänä päivänä näki eräs ratsastaja auringonlaskun aikaan viiden suden koplan . . . ja hän vannoi, että ne olivat yhtä punaisia kuin laskeva aurinko . . . mutta kukaan ei uskonut häntä.

Mutta susien tuhot karjan ja lampaiden keskuudessa jatkuivat, ja lopuksi karjatilojen omistajat palkkasivat erään tunnetun susienmetsästäjän avukseen.

Tämä, jonka nimi oli Lige Williams, osasi todella tehtävänsä! Kahdessa kuukaudessa hän oli kaatanut neljä noista isoista punaisista susista ja lisäksi tusinan verran pieniä kojootteja.

Jotkut paikkakuntalaiset muistivat hävinneen susikoiran ja päättelivät, että se oli liittynyt susien joukkoon ja että nämä olivat sen pentuja.

Varmuus saatiin sudenpyytäjän, Lige Williamsin saadessa tuon susikoiranartun ja viimeisen sen poikasista kiikariinsa... puolen mailin etäisyydellä.

Lige Williams viritteli ansojaan vielä kahden kuukauden ajan, mutta tuo susikoira, Bess, ja sen iso poika, Blaze, kaivoivat useimmat hänen raudoistaan esiin lumesta kuin häntä pilkatakseen! Lopulta hän kyllästyi ja poistui paikkakunnalta.

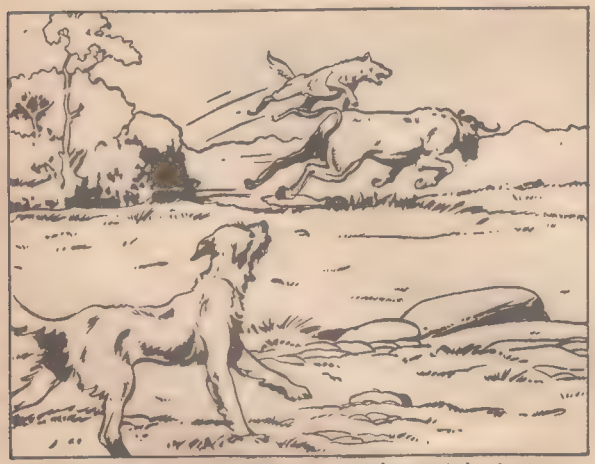

Mutta Blaze, koirasusi, tappoi jatkuvasti karjaa! Ja se oli taitava metsästäjä. Se pelästytti naudan juoksuun ja hyppäsi sitten sen kimppuun takaa päin!

Eräänä iltana hän ja Bess näkivät ison siitossonnin lehmineen laitumella lähellä Deep Rock Gorgen jyrkänteen reunaa... ja valitsivat ne saaliikseen.

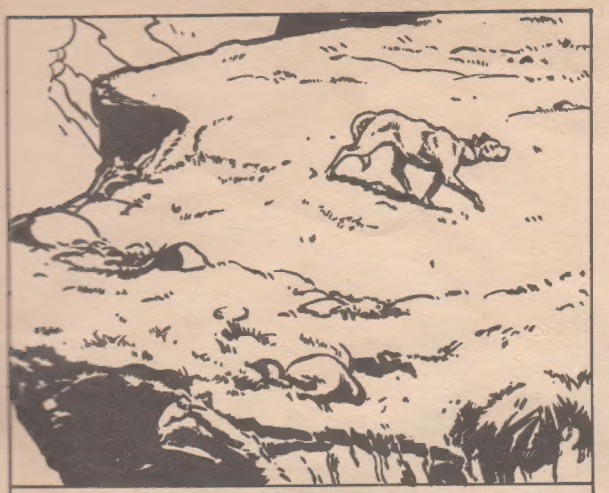

Blazen hiipiessä tuulen alla sopivaksi katsomalleen tappopaikalle sen äiti Bess kiersi lehmien eteen säikyttääkseen ne tappajan luokse.

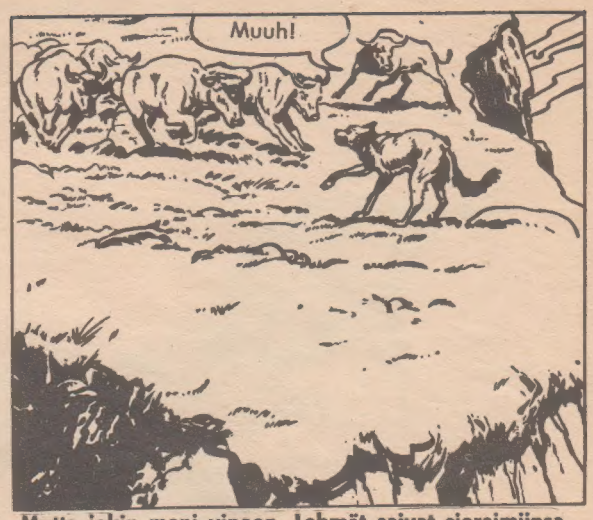

Mutta jokin meni vinoon. Lehmät saivat sieraimiinsa Bessin hajun liian varhain ja lähtivät hurjaan pakoon... yhyttäen Blazen pyrkänteen reunalla kapealla kielekkeellä.

Blaze oli joutunut satimeen! Ja mieluummin kuin olisi jäänyt naudansorkkien sotkettavaksi se hyppäsi... suoraan yli reunan... ulvahtaen viimeisen kerran raivosta ja epätoivosta! Se oli tappanut viimeisen nautansa!

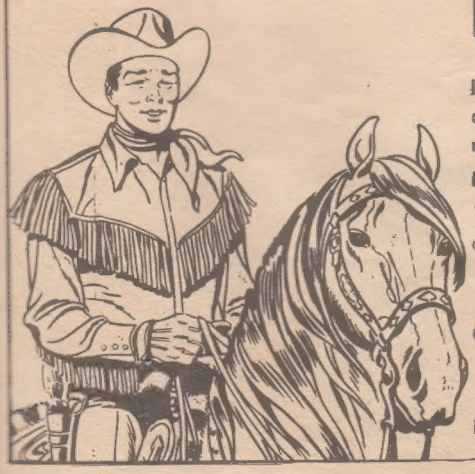

Roy Rogers ja Trigger

Lähetä oheinen kuponki täytettynä Tähti-sarjojen tilauskonttoriin osoitteella Hämeentie 155, Helsinki ja liitä mukaan tilausmaksu mk 450:—. Huom! Kirje on lähetettävä k i r j a t t u n a !

ROY ROGERSin tilauskonttori, Hämeentie 155, Helsinki.

Tilaan ROY ROGERSin vuodeksi 1960. Maksu 450:— seuraa oheisena.

Osoite: .....

Nimi: .....

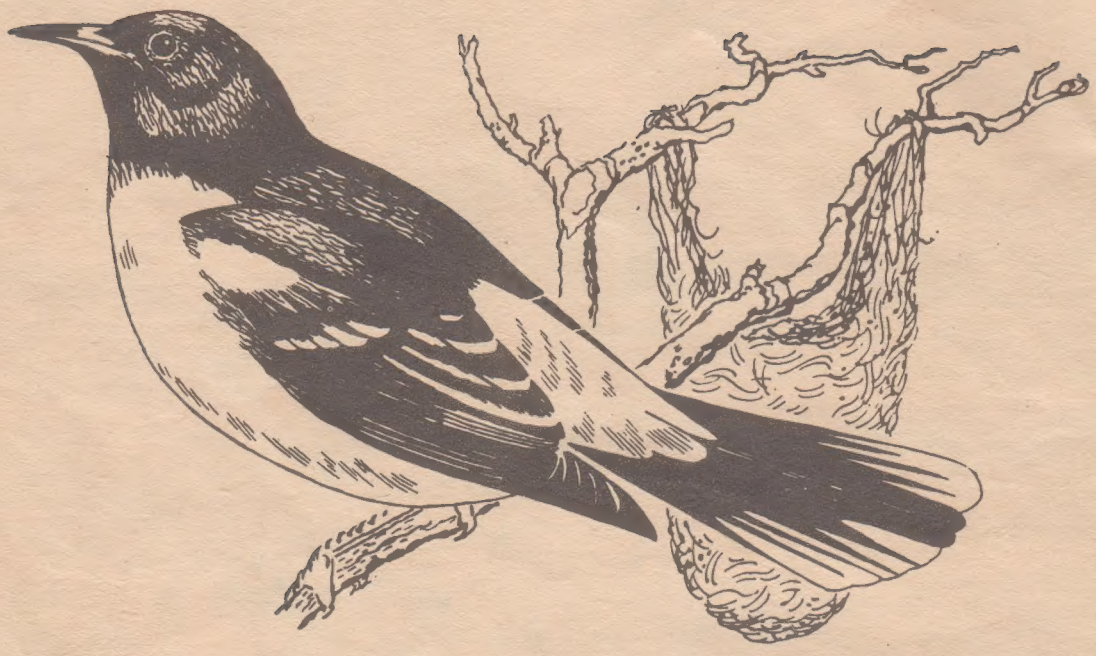

Baltimoren kuhankeittäjä

Käytyään Englannin ensimmäisessä amerikkalaisessa siirtokunnassa Virginiassa vuonna 1628 lordi Baltimore kotiin tultuaan kertoi, että syvimmän vaikutuksen koko matkalla teki häneen lintujen paljous Chesapeaken seutujen metsissä. Ja niiden joukossa ihastutti häntä erikoisesti kuhankeittäjä, niinhyvin väreillään kuin laulullaan. Tiheinkään lehvistö ei pystynyt kätkemään näkyvistä sen loistavaa, mustan ja kullankeltaisenkirjavaa väritystä. Ja sen korkea, rikas, huilumainen laulu erottui selvänä sen äänekkäimpienkin lintunaapureiden aiheuttaman hälyn joukosta. Siksi sai tämä kuhankeittäjälaji nimekseen baltimoren kuhankeittäjä, eli baltimorelintu, ja se antoi värinsä niiden lordien vaakunaan, jotka hallitsivat näitä seutuja, nykyistä Marylandin valtiota.

Baltimorelinnun naaras kuuluu lintumaailman taitavimpiin arkkitehteihin. Sen syvä, pussimainen, kimmoisa pesä on kudottu taidokkaasti langan kappaleista, jouhista ja karvoista, mitä moninaisimmista rakennusaineista, jotka sattuvat tämän tarmokkaan rakennusmestarin nokan tielle.

Pesän valmistuttua naaras munii siihen neljästä kuuteen valkeahkoa munaa. Siitä hetkestä alkaen, jolloin poikaset kuoriutuvat munista, se käyttää kaikki päivän hetket keräten näille suuret määrät matoja, kärpäsiä ja muita hyönteisiä.

VILLIN LÄNNEN HISTORIA (4. jakso)

Tähän mennessä: *Englantilaiset ja ranskalaiset sotivat Amerikan alueella. Ottawa-intiaanien päällikkö Pontiac luuli saavansa apua ranskalaisilta englantilaisten viimeisen tukikohdan tuhoamiseksi, mutta erehtyi. Hän joutui vetäytymään Illinoisia kohti, kunnes joutui salamurhan uhriksi.*

SUSIEN PÄÄLLIKKÖ KÄY KOULUA

Sir William Johansson, New Yorkin piirikunnan englantilainen komissaari oli mohawk-(= »susi»)heimon alueille tekemällään retkellä tutustunut pieneen intiaanipoikaan, joka älykkyydellään herätti hänen huomiotaan, ja hän lähetti tämän Connecticutiin kouluun. Joseph Brant oli nimi, jonka hän pojalle antoi. Todellisuudessa tämän pienen punanahan nimi oli Thoyenda-Nagea, mikä merkitsee »kaksi yhteensidottua puupalasta», suuren voiman tunnuskuvaa. Poika oppi nopeasti lukemaan ja kirjoittamaan ja hänestä tuli ensimmäinen intiaani, joka heimoveljiensä keskuudessa puhui valkoisen miehen sivistyksen puolesta.

Thoyenda-Nageasta, kaikkien mohawk-kansan heimojen ylimmästä johtajasta, on tullut suuri päällikkö Joseph. Hän on pysynyt yhteydessä suosijaansa Sir Williamiin, ja koska hän ei jaksa toivoa voivansa vapauttaa kansaansa siitä uhkasta, minkä valkoisen miehen läsnäolo maassa merkitsee, hän on liittoutunut englantilaisten kanssa. Sotureittensa kanssa hän Sir Williamin ja englantilaisen jalkaväen rinnalla ottaa osaa kahteen suureen sotaretkeen ranskalaisia vastaan Kanadassa. Toinen niistä tehtiin Garoge-järvelle (1762), toinen Niagaralla (1763), jossa hän osoitti suurta henkilökohtaista rohkeutta sekä todellista sotilaallista johtajakykyä. Vuonna 1763 päättyy ranskalaisten ja englantilaisten välinen sota, mutta monet ranskalaiset linnakkeet jatkavat silti vastarintaa. Päällikkö Joseph osallistuu retkeen, jolloin Mississippin laakso lopullisesti puhdistetaan ranskalaisista.

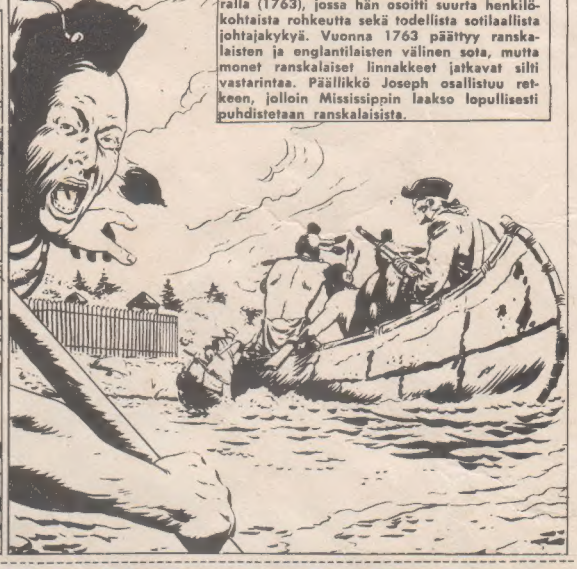

HÄNEN BRITTILÄISEN MAJESTEETTINSA HOVISSA

Päällikkö Josephin englantilaisille tekemistään palveluksista saama tunnustus on suurin mitä intiaani koskaan on valkoiselta mieheltä saanut. Hänet vietiin Lontooseen, esitettiin hovissa Englannin kuninkaalle ja ylennettiin everstin arvoon. Seuraavana vuonna Englannin amerikkalaiset siirtomaat nousivat kapinaan emämaan ylivaltaa vastaan aloittaen sodan, joka päättyi 1783 ja johti niiden täydelliseen riippumattomuuteen. Joseph, joka pysyi uskollisena englantilaisille, johti lopulla vuotta 1779 irokeesien heimoa amerikkalaisia vapaustaistelijoita vastaan. Näihin aikoihin tuhosivat punanahat Delawaren luona amerikkalaisen komppanian ja surmasivat kaikki Cherry Valleyn asukkaat. Amerikkalaiset järjestivät heti rankaisuretkikunnan. Kenraali Sullivanin sotilaat tappoivat melkein kaikki New Yorkin valtion intiaanit. Kaikki, minkä vuoksi Joseph oli elänyt ja työskennellyt, näytti tuhoutuneen. Liittoutumalla englantilaisten kanssa hän oli toivonut rajoittavansa valkoisten vallan brittien jo asuttamille alueille. Nyt hänen täytyi paeta Kanadaan, jossa hän kuoli 1807.

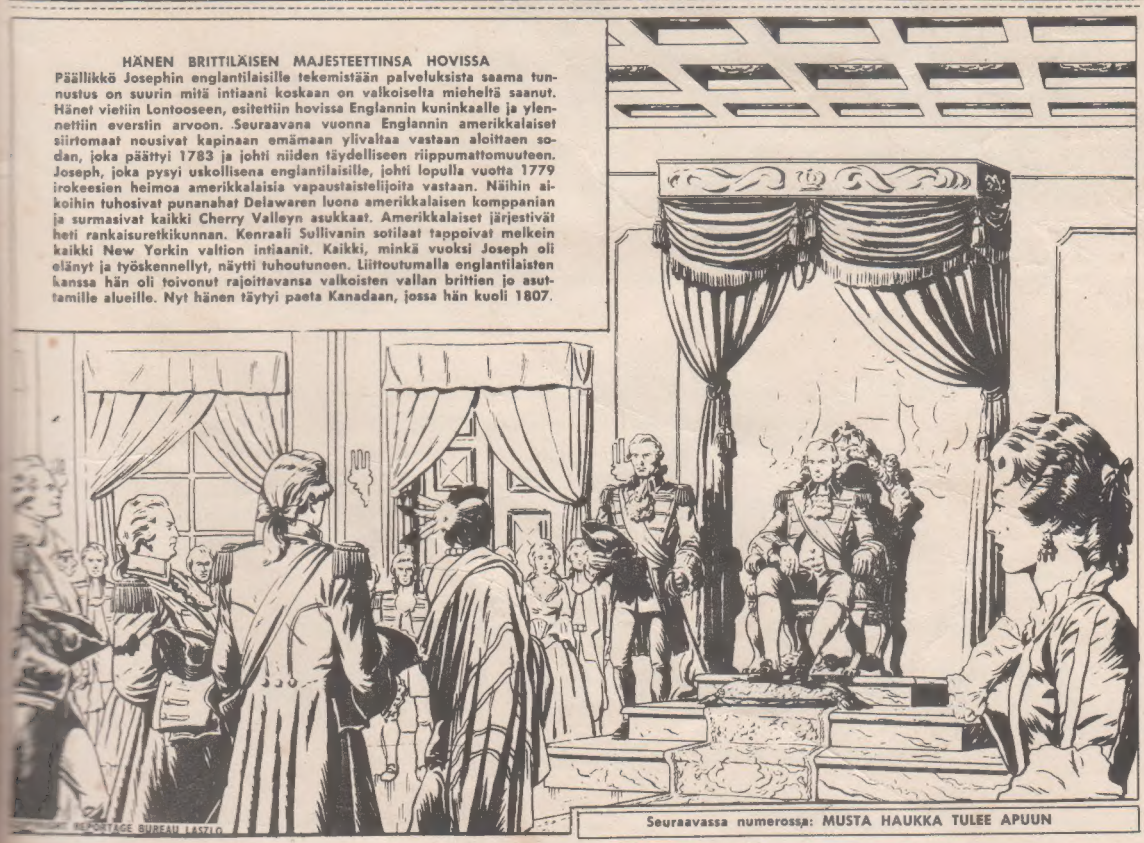

Seuraavassa numerossa: **MUSTA HAUKKA TULEE APUUN**

ROY ROGERS JA TRIGGER

Amerikan suosituin ja eniten myyty Villin Lännen sarjakuvalehti, lehti joka kuuluu 15 eniten myydyn aikakauslehden joukkoon koko maailmassa!

ROY ROGERS on ainoa todellinen, elävä sarjakuvasankari maailmassa. Hänen päivittäinen lukijakuntansa käsittää kokonaista 50 miljoonaa henkilöä!

ROY ROGERS ei ole vain pelkkä näyttelijä, joka esiintyy Villin Lännen-aiheisissa elokuvissa ja televisio-ohjelmissa. Hän itse on se Lännen sankari, jota hän esittää. Hän on **todellinen henkilö,** mies jonka 100.000.000 (sata miljoonaa!) amerikkalaista on nähnyt todellisessa elämässä . . . puhumattakaan hänen televisio-ohjelmiensa seuraajista Amerikassa ja elokuviensa yleisöstä koko maailmassa!

UUSI, ISOKOKOINEN, RIKASSISÄLTÖINEN AIKAKAUSLEHTEMME

ROY ROGERS JA TRIGGER

ilmestyy kerran kuukaudessa ja maksaa v a i n 5 0 m k !